

יום ד', כ' בכסלו תשס"ב (5 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **כ' בכסלו**, בשנת 3414(-346), ציוה עזרא הסופר ובית דינו ליהודים שחזרו איתם מגלות בבל להיבדל מנשותיהם הנוכריות: "ויקבצו כל אנשי יהודה ובנימין ירושלים לשלושת הימים הוא חודש התשיעי [=כסלו] בעשרים בחודש, וישבו כל העם ברחוב בית האלוקים מרעידים על הדבר ומהגשמים. ויקם עזרא הכהן ויאמר אליהם, 'אתם מעלתם ותשיבו נשים נכריות להוסיף על אשמת ישראל. ועתה, תנו תודה לה' אלוקי אבותיכם ועשו רצונו והיבדלו מעמי הארץ ומן הנשים הנכריות'. ויענו כל הקהל ויאמרו קול גדול, 'כן כדברך עלינו לעשות. אבל העם רב והעת גשמים ואין כח לעמוד בחוץ והמלאכה לא ליום אחד ולא לשניים כי הרבינו לפשוע בדבר הזה. יעמדו נא שרינו לכל הקהל וכל אשר בערינו, ההושיב נשים נכריות יבוא לעיתים מזומנים ועמהם זקני עיר ועיר ושופטיה עד להשיב חרון אף-אלוקינו ממנו' ... ויעשו כן בני הגולה ויבדלו..." [עזרא י' 9-16]

[לוח דבר בעתו]

היום הוא יום פטירתו של אחד ממבשרי הציונות המודרנית, **ד"ר יהודה לייב (ליאון) פינסקר** בשנת תרנ"ב (1891-5652). היה מנהיג של "חובבי-ציון" ברוסיה, ואחד מגדולי הרופאים באודיסה. כבר בצעירותו הוא לא נרתע מלטפל בחולי חולירע קשים. בשנת תרמ"ב (1882-5642) פינסקר פירסם בעילום שם חיבור בשם "**אוטו-אמנציפציה**" (= 'שחרור עצמי', וזאת לקראת סוף מאה שבה נראו הרבה אומות נאבקות על השחרור הלאומי שלהם. אך זו גם מאה שבתחילתה כינוס של גדולי העם היהודי חתמו על אמנה בשביל **נאפוליון**, בה הצהירו שהיהודים כבר אינם אומה ואין להם שאיפות לאומיות. הצהרה זאת היתה המחיר שדרש נאפוליון כדי שיהודי אירופה יוכלו לקבל זכויות אזרח, שוות לכל אזרח בממלכתו. לקראת סוף מאה זו, המאה ה-19, החלו היהודים לחוש שלא זכו עדיין לא לזכויות הפרט ולא לזכויות הכלל. אבל אלה דברים בשביל דף אחר...). **מאמר זה של פינסקר עסק בתביעה לארץ מיוחדת ליהודים וחיי חופש לעם. בוועידה הראשונה ל"חובבי-ציון", שנערכה בקטוביץ בשנת 1884, נבחר פינסקר ליו"ר התנועה ופעל ליישוב יהודים בארץ-ישראל. המושבה "נחלת יהודה" (שהוקמה בשנת 1914 ומאז 1988 נכללה כפרבר של ראשון-לציון) קרויה על שמו.** [תאריכון "מימים ימימה"/אנציקלופדיה לבית ישראל]

המשך המאמר על "מרד החשמונאים":

אבל יהודה ואחיו מסרו נפשם בפועל ממש על הצלת עם ישראל, והוא ורוב אחיו נהרגו במהלך הקרבות עם היוונים, כמפקדים ההולכים בראש. ואולם, **אמונה בה' ומסירות נפש אין פירושם ריצה חסרת טעם למלחמת התאבדות. יהודה מעריך שיש סיכוי ממשי לנצח את היוונים, תוך ניצול כל יתרונותינו היחסיים, ועל סמך הערכה ריאלית זו הוא נכנס למלחמה נגד האימפריה היוונית. שאלה: היכן הוא קו הגבול בין ריאליזם לבין שיגעון? הרי לא נעז להילחם נגד רוסיה, למשל? תשובה: כמה בולשבויקים לחמו נגד הקיסר והפילוהו. שאלה: הרבה מחתרות מנסות להפיל משטרים ואינן מצליחות? תשובה: אולי הערכתם אינה ריאלית. יהודה המכבי בדק ושקל את המצב בכל פעם, והסיק שאפשר להצליח...**

כאחד שאינו רגיל עוד לקרוא את "שיר השירים" כל ערב שבת, לא שמתי לב לטעות בציטוט הפסוק בדף של אתמול. אחד מכם כן ראה את זה, וביקש ממני לברר. ואכן, הנ"ל הציטוט במקור מהגמרא, במסכת 'סופרים' (פרק כ', הלכה ג') שם כתוב:

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של **בנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע** בתוך שאר חולי ישראל

יום ד', כ' בכסלו תשס"ב (5 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"נר חנוכה מצוה להניחו בפתח הסמוך לרשות הרבים, שתהא מזוזה בימין, ונר חנוכה בשמאל, לקיים מה שנאמר, "מה יפית ומה נעמת", מה יפית במזוזה, ומה נעמת בנר חנוכה."
כנראה, בספר של מאמריו של הרב נריה זצ"ל חלה טעות. תודה רבה על ההערה ותמשיכו לעשות כך! "אשרי העם שככה לו."

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע." [ירמיה ל' 7]
יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!
הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בננו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל